

En fremragende taler, franskmannen Robert Tilge (til venstre) og en rekke unge mennesker i det internasjonale koret fra Caux, fotografert på møtet i Filmteatret.

Moralsk Opprustning kan forene verden i ideologienes tidsalder

Talere fra mange land demonstrerer i Filmteatret at omskaping av individet kan forandre samfunnet

Under merket: »Moralsk opprustning — en ideologi som kan forene verden«, opptrådte en stor flokk menn og bunadkledde kvinner fra åtte land i går på plattformen i Filmteatret.

Ordfører Magnus Karlson ønsket velkommen. Waldemar Hansteen jr. ledet og bant sammen programpostene, som i ord og toner ga eksempel på at det går an å skape harmoni mellom mennesker forskjellige i nasjonalitet, stand og stilling, religion og politisk anskuelse. Det internasjonale koret fra Caux sang friskt og fengslende på engelsk, tysk, fransk og »skandinavisk«. Ledere for fagforbundsforbund og arbeidsgiverorganisasjoner ute i Europa og helme i

Waldemar Smith.

— en av kor-dirigentene.

Norge, politikere og ganske alminnelige mennesker, arbeidere og husmødre fortalte hvordan det hadde lyktes dem å medvirke til fred og gode forhold i hjem, på arbeidsplasser og i samfunnet. Applausen ga til kjenne at ordene falt i god jord.

Foran seg hadde de lokalet fylt til siste plass — innbudne fra byen og distriktet og om lag 150 i reisefølger fra Bergen, Hauge-sund, Egersund, Kristiansand og Oslo.

På slutten av det tre timer lange møtet ropte blikkemballasjearbeider Einar With fra Stavanger fram Egerhard Böhm, som var blitt gode venner i Caux. Tidligere ville de ha vært bitre fiender. Nå vil nordmannen fra konsenerasjonsleiren i Tyskland og den tyske of-

fiseren fra okkupasjonstidens Norge sammen bygge en ny verden. Også det fikk kraftig bifall fra salen.

Professor, dr. philos.

Eiliv Skard

var første taler.

— Vi lever i en krisetid og står overfor uhyre oppgaver, sa han. Vi er enige om at det fins en rekke grunnverdier som frihet, rett, fred, demokrati osv. Men i den siste menneskealder har vi fått se at de politiske systemer som blankt fornekter alt dette, er på offensiven. Gang på gang er demokratiene kommet for seint på båten.

For mange av oss er det ikke gått klart opp at vi lever i en tid som kalles ideologienes tidsalder. Det er ideene som griper menneskene, som gir dem plan å leve etter, setter hele folk i bevegelse, skaper ny historie og ikke minst gir menneskene den lidenskap som må til når noe stort skal igjennom. Et folk med en ideologi er en stormakt.

I alle menneskers hjerte er det en hunger etter å leve rikt og fullkomment. Fordi vi ikke har kunnet tilfredsstille denne hungeren, er store masser grepet av ideologier som bare kan føre til undergang. De gale og utilstrekkelige ideologiene kan bare overveides på en

måte: av en ideologi som er dem overlegen, et mål som kan fylle menneskene og få dem til å kjempe av hele sin kraft for det de ser er det høyeste. Har vi den, er seieren vunnet. Med den kan en vinne nazister og kommunister, bygge bruer over de største motsetninger, forene øst og vest.

Frank Buchman er den mann som klarere enn noe annet menneske har fortalt hvor vi i dag egentlig står. Han har sammen med en gruppe medarbeidere utformet den ideologi vi i dag trenger, uhyre enkle prinsipper — 2000 år gamle, men med appell til menneskenes hjertes i dag under alle himmelstrøk: absolutt ærlighet, absolutt kjærlighet, absolutt uselviskhet, absolutt renhet.

(Over til side 6)

Stavanger Aftenblad
21/4-52

14-02-096

(Over fra side 1)

Det absolutte er avgjørende

For å leve det ut i livet, må vi søke Guds ledelse for vårt liv, være villige til å forandre oss selv etter disse moralske normer.

Professoren nevnte at hensikten med orienteringsmøtet var å levere demonstrasjonsmateriale for at en sån forvandling av individet skaper forandring i samfunnet. En revolusjon begynner med det enkelte menneske; slik begynte kristendommen og slik begynte marxismen.

På et liknende møte hadde professoren selv kommet i kontakt med denne ideologien. Han hadde da sagt til seg selv: Dette er det største jeg har opplevd. Den kan løse problemene og redde verden hvis ideene får en armé bak seg mens det er tid.

Havnearbeideren

Etter professoren kom skotten Tom Christie fra de britiske havnearbeideres landsstyre, en utpregt representant for sin stand med overbevisning om at havnen er en livsnerve i et folks liv. På sine reiser hadde han funnet ut at havnearbeiderne overalt i verden i sitt hjerte er revolusjonære. Han hadde vært med på å kalle ut til streik som kostet Storbritannia store summer i 1945, men etter at han var i Caux i 1950 hadde han, mens

Tom Christie,

— en smilende leder for britiske havnearbeidere.

havnearbeiderne streiket på New Zealand, fått de britiske til å losse kjøttlastene fra Australia på kortest mulig tid — fordi folket i Storbritannia trengte kjøtt, og det sto krefter bak streiken i New Zealand som ville undergrave demokratiet.

Sosial rettferd

— Jeg har opplevd to store begivenheter i mitt liv: På den kom-

munistiske internasjonale kongress i Moskva i 1928 sto jeg ansikt til ansikt med revolusjonens generaler og var overbevist om at proletariatet ville seire gjennom revolusjonen. I Caux i 1950 fikk jeg se at veien til sosial rettferdighet ikke er kamp mot andre mennesker, men foreningen på høyere plan, enighet på et helt nytt grunnlag, sa sekretær Hans Bjerkholt i Østfold faglige samorganisasjon, en av stifterne av det norske kommunistiske parti.

Paul Dikus, formann i tillitsmannsutvalg for 25,000 arbeidere i Gelsenkirchen, hadde funnet fram til nytt samarbeid med arbeidsgiverne og også med kommunistiske elementer i arbeiderbevegelsen. Men sterkest virket vel hans takk for at nordmenn hadde vært med å åpne tyskernes øyne for dette — og hans enkle bekjennelse: Da jeg i dag for første gang så Norge, gikk det for alvor opp for meg hvilken forbrytelse vi tyskere gjorde da vi berøvdde dere norske ikke bare den politiske og økonomiske, men også den personlige frihet.

For friheten

Det vakte munterhet da generalsekretær Robert Tilge i den nordfranske arbeidsgiverforening humørfyllt sa: A forandre seg selv er meget vanskelig når en er så stor som jeg. — Han så ut som en riktig kapitalist. — Jeg hadde den tanken at jeg tjente mitt land når jeg forsvarte arbeidsgiverne, sa han, og jeg har sett foran meg arbeidere som hadde lyst til å henge meg. Han kunne fortelle om store forandringer i Frankrike etter at industridelegasjoner hadde vært i Caux. Hr Tilge hadde gjort arbeidsgivere og arbeidere kjent med sitt nye standpunkt. Han hadde talt til mange forsamlinger med tusenvis av mennesker i Frankrike, fløy denne søndagen til Stavanger, var andre søndager i Belgia eller Tyskland, fordi tidens alvor krever innsats, fordi han ville bygge en framtid i frihet for sine egne barn.

— En som tenker på seg selv, er ansatt i en meget lille forretning, sa Alfred Nielsen fra Silkeborg, sjef for et familieforetagende, som nå så at en skal dra omsorg for at råmaterialer og arbeidskraft blir nytt til gagn for alle uten at noen blir utbyttet. Han er formann i dansk treforedlingsindustri s bransjeforening og vil søke kontakt med kolleger for å få dem til å praktisere Moralsk Opprustnings ideer.

Etter en lang rekke internasjonale talere kom »stammens røst» fra Einar With, som fortalte om harde kamper tidligere mot arbeidsgivere og bedre forhold nå. Andre med ham hadde stått på Torget 17 mai og trukket huene over ørene når de borgerlige sang »Ja, vi elsker», fordi de ikke hadde fedreland, men forsorg og arbeidsløshet.

STAVANGER AFTENBLAD

21. APRIL 1952

Med engelsk humor talte Buchmans medarbeider Edward Goulding og sluttet med å stille tilhørerne overfor et alvorlig valg: splittelse og død, eller forenes og leve videre i verden. Hvorfor katastrofe når vi kan oppleve en renessanse?

Etter møtet var det felles middag for tilreisende og om kvelden samvær med representanter for Stavanger handelsstand. Det blir en del private sammenkomster, og i ettermiddag skal et internasjonalt lag besøke Egersund.